

9. Постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 26 жовтня 2010 року у справі № 2а-3858/10/2670 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/11894878#>.

10. Постанова Чугуївського міського суду Харківської області від 20 березня 2017 р. у справі № 636/4235/16-п [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/65400351>.

11. Постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 30 березня 2010 р. у справі № 2а-10668/09/2670 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/9763164>.

12. Заплотинська Ю. Акти Кабінету Міністрів України в системі нормативно-правових актів : загальнотеоретичний та порівняльний аспекти / Ю. Заплотинська // Вісник Львівського університету. Серія юридична. – 2013. – Вип. 57. – С. 36–42.

УДК 342.92

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ ЗА АДМІНІСТРАТИВНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

THE RESPONSIBILITY OF THE JUVENILE BY ADMINISTRATIVE LEGISLATION: PROBLEMS AND PROSPECTS

Савранчук Л.Л.,
к.ю.н., доцент кафедри
адміністративного права і процесу
Національна академія внутрішніх справ

Стаття присвячена особливостям адміністративної відповідальності неповнолітніх. Розглянуто поняття адміністративної відповідальності неповнолітніх, досліджено заходи впливу, які застосовуються до неповнолітніх, запропоновано внесення науково обґрунтованих змін до чинного законодавства щодо адміністративної відповідальності неповнолітніх. Обґрунтовано необхідність зниження віку адміністративної відповідальності до 14 років.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, відповідальність неповнолітніх, адміністративний проступок, адміністративні стягнення, заходи впливу.

Статья посвящена особенностям административной ответственности несовершеннолетних. Рассмотрено понятие административной ответственности несовершеннолетних, исследованы меры воздействия, которые применяются к несовершеннолетним, предложено внесение научно обоснованных изменений в действующее законодательство относительно административной ответственности несовершеннолетних. Обоснована необходимость снижения возраста административной ответственности до 14 лет.

Ключевые слова: административная ответственность, административный проступок, ответственность несовершеннолетних, административные взыскания, меры воздействия.

The article is dedicated to the specific features of the juvenile administrative responsibility. The notion of the juvenile administrative responsibility is considered, the measures of influence are researched which are applied to the juveniles, the introduction of scientifically grounded changes to the current legislation concerning the juvenile administrative responsibility is offered.

The necessity of age decrease for the administrative responsibility to 14 years old is substantiated as the juvenile at the mentioned age, due to their development, completely understand the essence and the consequences of their actions and conduct and can operate it.

It is remarked by the author that the administrative measures taken in respect to the juvenile can be conditionally divided into two groups. To the first group there belong the measures of public influence which according to Art. 24 of the CAO of Ukraine are applied for committing administrative offenses to the juvenile aged sixteen to eighteen, namely: 1) the obligation to publicly or in another form apologize to the victim; 2) warning; 3) a reprimand or a strict reprimand; 4) passing the juvenile under the supervision of parents or the persons substituting for them, or under the supervision of pedagogical or working staff on their agreement and also to individual citizens on their request. The second group includes the measures that anticipate taking to the juvenile measures of administrative charge on a general basis for committing certain types of administrative offenses which by their contents have a dangerous character and demand a special reaction of the state for their prevention and cessation in the future.

In the article it is defined that by the juvenile administrative responsibility one should understand the reaction of the state in the face of its authorized bodies or officials to the illegal conduct of the juvenile persons (aged 16 to 18) which takes place in applying to them administrative charge and the measures of influence according to the administrative legislation.

Key words: administrative responsibility, responsibility of minors, administrative offences, administrative penalties, sanctions.

На сьогодні Україна стала на шлях розвитку правової держави та створення демократичного суспільства, в якому провідне місце займають загальнолюдські цінності. Необхідною умовою для побудови демократичної правової держави є забезпечення прав і свобод людини та громадянина, що проживають на її території, особливо дитини [1, с. 55]. Тому особливу увагу в юридичній науці приділено неповнолітнім, які є однією з найнезахищених верств населення, що потребує створення особливих умов для забезпечення та реалізації їхніх прав. Дана специфіка обумовлюється визнанням неповнолітніх особливим суб'єктом адміністративної відповідальності, що пов'язане, в свою чергу, як з особливостями вікового, фізичного та психічного стану неповнолітніх, так і специфікою діяльності органів державної влади щодо охорони, захисту й гарантування їх прав і свобод.

Сьогодні на державному рівні необхідно більше уваги приділити сучасному стану проблем правосуб'єктності неповнолітніх у разі притягнення їх до відповідальності, їхньому правовому становищу та з'ясувати конкретні причини протиправної поведінки серед них. Це стосується політичної стабілізації, соціально-економічному розвитку, програми дій щодо належного виховання та розвитку потенціалу нації в таких напрямках, як навчання, спорт, дозвілля тощо [2, с. 197].

Проблема адміністративної відповідальності неповнолітніх осіб є дуже актуальною на сьогоднішній день, вона розглядається та вирішується на законодавчому рівні. Адже вчинення правопорушень неповнолітніми є певним індикатором, що визначає рівень морального стану суспільства та становить високий рівень небезпеки для розвитку демократії країни.

Так, у 2014 р., як зазначає Міністерство внутрішніх справ України, виявлено майже 25,7 тис. неповнолітніх правопорушників, з яких понад 70% вчиняють правопорушення у складі груп, зокрема за участю дорослих, а кількість малолітніх правопорушників значно зросла в 17 регіонах країни. За даними Генеральної прокуратури України у 2015 р. рівень злочинності серед підлітків зріс майже удвічі (за окремими показниками – утричі), а в період із січня по жовтень 2017 р. картина за рівнем підліткової злочинності залишалася практично такою самою, як і за десять місяців 2016 року (було затримано за різні злочини 639 підлітків) [3, с. 125]. Вказане обумовлює актуальність даної проблеми та внесення пропозицій щодо вдосконалення інституту адміністративної відповідальності неповнолітніх на законодавчому рівні.

Питання адміністративної відповідальності досліджували такі вчені: В.Б. Авер'янов, Д.М. Бахрах, І.П. Голошніченко, С.Т. Гончарук, О.В. Горбач, Є.В. Додін, Л.В. Коваль, Т.О. Коломоєць, О.В. Кузьменко, Д.М. Лук'янець, М.П. Легецький, Ю.О. Тихомиров та ін. Розробки вчених присвячені переважно дослідженню інституту адміністративної відповідальності неповнолітніх в цілому, але проблемні питання застосування заходів адміністративного впливу на неповнолітніх, профілактична діяльність правопорушень досліджувалися лише частково у працях А.С. Васильєва, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка, В.О. Продаєвич тощо.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі аналізу чинного законодавства України та опрацювання теоретичних положень розглянути особливості адміністративної відповідальності неповнолітніх і сформулювати власні пропозиції та рекомендації щодо її удосконалення.

Адміністративна відповідальність як один з основних видів юридичної відповідальності є специфічним реагуванням держави на адміністративне правопорушення, що полягає в застосуванні уповноваженим органом чи посадовою особою передбаченого законом стягнення до суб'єкта правопорушення [4, с. 21].

Основним нормативно-правовим актом, що передбачає адміністративну відповідальність неповнолітніх, є Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП). Однак відмітимо, що даний кодекс не дає визначення адміністративної відповідальності, а лише обмежується вказівкою про те, що мірою відповідальності є адміністративне стягнення, яке застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так й іншими особами [5].

Відповідно до ст. 12 КУпАП суб'єктом адміністративної відповідальності визнаються неповнолітні особи, які досягли на момент вчинення адміністративного правопорушення шістнадцятирічного віку. У КУпАП відсутнє визначення поняття «неповнолітні», проте ст. 13 передбачає відповідальність неповнолітніх, до яких відносять осіб віком від шістнадцяти до вісімнадцяти років [5].

Водночас у ст. 184 КУпАП [5] йдеться про вчинення правопорушень неповнолітніми у віці від 14-ти до 16-ти років, які ще не є суб'єктами адміністративної відповідальності, але в цьому випадку все ж таки може настати адміністративна відповідальність у вигляді накладення штрафу на законних представників неповнолітніх. Це за своїм змістом не є адміністративною відповідальністю неповнолітніх, а є відповідальністю законних представників за дії неповнолітніх. Таким чином, таке притягнення батьків неповнолітніх до адміністративної відповідальності справляє непрямий виховний вплив на неповнолітніх та вказує батькам на прогалини у вихованні, за допомогою чого здійснюється профілактика вчинення правопорушень, у тому числі повторних [6, с. 23].

Вчені-адміністративісти наголошують, що в сучасних умовах адміністративна відповідальність не виконує своїх функцій у боротьбі з девіантною поведінкою неповнолітніх, оскільки в разі притягнення до адміністративної відповідальності останніх (у переважній більшості випадків) застосовуються заходи впливу, передбачені ст. 24¹ КУпАП, які не є адміністративними стягненнями та не призводять до настання юридичних наслідків для правопорушника. Застосування відповідних заходів до неповнолітніх правопорушників не дає бажаного результату, оскільки безкарність призводить до безвідповідальності [4]. Таким чином, науковці обґрунтовують необхідність зниження (у деяких випадках) віку адміністративної відповідальності до 14 років, оскільки неповнолітні в зазначеному віці в силу свого розвитку повністю розуміють суть та наслідки своїх вчинків та поведінки і можуть керувати нею [1, с. 58].

Зазначимо, що в більшості країн визначення віку, з якого настає адміністративна чи кримінальна відповідальність, є досить складною проблемою, з якою стикаються законодавці. Так, у країнах північної Африки, Близького Сходу, в Єгипті, Іраку, Лівані тощо початковий вік відповідальності настає з 7 років. У деяких державах (в окремих штатах США, Франції, Узбекистані й ін.) мінімальний вік адміністративно-деліктної відповідальності встановлений з 13 років [7, с. 40]. З 14 років встановлена адміністративно-деліктна відповідальність у більшості країн континентального права: Австрії, Італії, Чехії, Словенії, Хорватії, Сербії, Латвії, Естонії, тощо. Водночас неповнолітній у віці від 14 до 18 років, як правило, визнається спеціальним суб'єктом адміністративного проступку з певними особливостями щодо застосування заходів адміністративного впливу. Так, наприклад, до неповнолітніх в Італії можуть застосовуватись адміністративні заходи безпеки: поміщення до сільськогосподарської колони або будинку праці, заборона проживати в певних місцях, поміщення до виправної в'язниці [7, с. 81].

Зауважимо також, що вчинення адміністративного проступку неповнолітнім є обставиною, що пом'якшує відповідальність за ст. 34 КУпАП. Пояснюється це тим, що неповнолітні загалом не мають стійкої психіки, достатнього життєвого досвіду, не завжди усвідомлюють шкоду від заподіяного, легко піддаються впливу інших осіб, особливо старших за віком, які часто стають організаторами або підбурювачами правопорушень; враховується також, що неповнолітні легко піддаються виховному впливу і можуть виправитись без застосування до них жорстких заходів адміністративного стягнення [8, с. 42-43].

Однак, відмітимо, що в КУпАП відсутня процедура провадження із застосуванням заходів впливу до неповнолітніх. Лише зазначається, які органи можуть складати протокол про адміністративне правопорушення на неповнолітнього та застосовувати заходи адміністративного впливу, хоча ст. 221 КУпАП закріплює виключну компетенцію з розгляду справ про адміністративні правопорушення, вчинені особами віком від шістнадцяти до вісімнадцяти років, за районними, районними у місті, міськими чи міськрайонними судами [5]. Крім того, порядок складання протоколу про адміністративне правопорушення та саме провадження здійснюється на загальних засадах, що не враховує вікових особливостей неповнолітнього правопорушника та відходить від гуманістичних принципів.

До неповнолітніх віком від 16 до 18 років, які вчинили адміністративні правопорушення, застосовуються заходи впливу (ст. 24¹ КУпАП) або адміністративні стягнення (ст. 24 КУпАП). Закріплення законодавцем пріоритетності щодо застосування до неповнолітніх заходів впливу свідчить про гуманність законодавства та значимість виховного впливу на неповнолітніх [1, с. 60].

Таким чином, адміністративні заходи, що застосовуються до неповнолітніх, умовно можна поділити на дві групи.

До першої групи віднесемо заходи громадського впливу, які відповідно до ст. 24¹ КУпАП застосовуються за вчинення адміністративних правопорушень до неповнолітніх у віці від шістнадцяти до вісімнадцяти років, а саме: 1) зобов'язання публічно або в іншій формі попросити вибачення у потерпілого; 2) попередження; 3) догана або суворя догана; 4) передача неповнолітнього під нагляд батькам або особам, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічному або трудовому колективу за їх згодою, а також окремим громадянам на їх прохання [5].

Відмітимо, що законодавець надає перелік заходів впливу, що застосовуються до неповнолітніх, проте не зазначає, чи цей перелік є вичерпним, а також КУпАП не містить поняття заходів впливу та строків їх застосування, що перешкоджає з'ясуванню їх правової природи. Однак на підставі розташування даних заходів у розділі «Адміністративні стягнення» КУпАП можна стверджувати, що заходи впливу за своєю правовою природою близькі до адміністративних стягнень [5, с. 60].

На нашу думку, ці заходи є реакцією держави на порушення неповнолітніми встановлених правил поведінки.

Таким чином, заходи адміністративного впливу, що застосовуються до неповнолітніх, характеризуються наступними ознаками:

- 1) застосовуються на основі норм адміністративного права;
- 2) є засобом охорони суспільних відносин у сфері державного управління;
- 3) застосовуються органами адміністративної юрисдикції лише у випадку порушення вимог адміністративно-правових норм;
- 4) застосовуються лише до неповнолітніх віком від 16 до 18 років. У зв'язку з прискоренням психічного та фізичного розвитку сучасної молоді пропонуємо знизити вік адміністративної відповідальності неповнолітніх до 14 років;
- 5) створюють для правопорушника несприятливі юридичні наслідки, що полягає в осуді поведінки та обмеженні його особистих благ.

Отже, враховуючи вищезазначене, відмітимо, що заходи адміністративного впливу є різновидом заходів адміністративної відповідальності з боку держави на неправомірну поведінку особи та мають виховний характер, що полягає в обмеженні його особистих благ.

На нашу думку, доцільно було б переглянути заходи впливу на неповнолітніх, розглянути питання розширення кола чинних заходів впливу (наприклад, використання певних форм дозвілля; направлення до спеціалізованих навчально-виховних закладів, покладення обов'язку відшкодувати шкоду; заборона відвідувати певні місця тощо) та створення спеціального наглядового органу для забезпечення реалізації цих заходів.

Другу групу складають заходи, що передбачають вжиття до неповнолітніх заходів адміністративного стягнення на загальних підставах за вчинення певних видів адміністративних правопорушень, що за своїм змістом мають небезпечний характер та потребують особливої реакції держави на їх попередження та припинення в майбутньому [1, с. 60].

Відтак, проаналізувавши ст. 26-32 КУпАП, зробимо висновок, що тільки адміністративний арешт не може бути застосовано до неповнолітніх. Доречно було б, на нашу думку, також із цього списку виключити виправні роботи, адже такі роботи відповідно до ст. 31 КУпАП застосовуються на строк до двох місяців із відбуванням їх за місцем постійної роботи особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, і з відрахуванням до двадцяти процентів її заробітку в дохід держави, а неповнолітні у віці від 16 до 18 років зазвичай не мають постійної роботи [5].

Таким чином, під адміністративною відповідальністю неповнолітніх слід розуміти реакцію держави в особі уповноважених нею органів чи посадових осіб на протиправну поведінку неповнолітніх осіб (віком від 16 до 18 років), що полягає в застосуванні до них адміністративних стягнень та заходів впливу відповідно до адміністративного законодавства.

Отже, особливостями адміністративної відповідальності неповнолітніх є:

- 1) застосування заходів впливу, що становлять виховний та нематеріальний характер;
- 2) законодавчо закріплені випадки, коли особа несе відповідальність на загальних підставах, які пов'язані з підвищеною шкідливістю даних діянь;
- 3) до неповнолітніх не застосовується адміністративний арешт;
- 4) адміністративні справи щодо неповнолітніх розглядаються лише судами районних, районних у містах, міських чи міськрайонних судах (носіть судовий характер);
- 5) вчинення правопорушення неповнолітніми є обставиною, що пом'якшує адміністративну відповідальність;
- 6) недосягнення особою на момент вчинення адміністративного правопорушення шістнадцятирічного віку є обставиною, що виключає провадження у справі про адміністративне правопорушення;
- 7) інтереси особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, і потерпілого, які є неповнолітніми або особами, що через свої фізичні або психічні вади не можуть самі здійснювати свої права у справах про адміністративні правопорушення, мають право представляти їх законні представники (батьки, усиновителі, опікуни, піклувальники).

Таким чином, виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що на сьогодні наведена вище система заходів є недостатньо дієвою. Інститут адміністративної відповідальності неповнолітніх потребує удосконалення нормативної регламентації. Тому потрібно систематизувати нормативне закріплення адміністративної відповідальності неповнолітніх та для подальшого вдосконалення доцільно в КУпАП передбачити окремий розділ щодо відповідальності неповнолітніх.

Отже, дане питання й досі залишається актуальним через високу кількість вчинюваних діянь і потребує законодавчого реформування. Доцільним, на нашу думку, буде використання досвіду сусідніх країн, визначення мети заходів впливу, а також мети правових наслідків із подальшою конкретизацією. Тому особливо важливим є вдосконалення законодавства у цій сфері.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кукшинова О.О. Особливості адміністративної відповідальності неповнолітніх / О.О. Кукшинова // Митна справа. – 2015. – № 5 (101). – С. 55–63.
2. Ніколайчук А.І. Сучасний стан адміністративно-правового захисту прав неповнолітніх / А.І. Ніколайчук // Актуальні проблеми юридичної науки очима молодих вчених : матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції. – Донецьк : ООО «Цифровая типографія», 2011. – Ч. 1. – С. 197–200.
3. Ткаля О.В. Проблеми та перспективи адміністративного впливу, що застосовується до неповнолітніх / О.В. Ткаля // Підприємство, господарство і право. – К. : 2017. – № 8. – С. 125–129.
4. Горбач О.В. Адміністративна відповідальність неповнолітніх, батьків, або осіб, які їх замінюють : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.10.07 / Оксана Володимирівна Горбач. – К., 2006. – 215 с.
5. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. № 3610-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua>.

6. Адміністративна відповідальність в Україні : [навч. посіб.] / за заг. ред. А.Т. Комзюка. – 2-ге вид., виправи, і доп. – Х. : Ун-т внутр. справ, 2000. – 103 с.

7. Адміністративне деліктне законодавство : зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / автор-упорядник О.А. Банчук. – Книги для бізнесу, 2007. – 912 с.

8. Конвенція про права дитини 1989 року : збірник міжнародних документів та нормативно-правових актів України з питань соціально-правового захисту дітей. – К. : Логос, 2001. – Ч. 1. – С. 42–63.

УДК 342.9

ПРАВОВИЙ СТАТУС СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ: ПОНЯТТЯ ТА ЕЛЕМЕНТИ

THE LEGAL STATUS OF THE SPECIALIZED ANTI-CORRUPTION PROSECUTOR'S OFFICE OF UKRAINE: NOTION AND ELEMENTS

Савранчук С.Л.,
аспірант кафедри адміністративного права і процесу
Національна академія внутрішніх справ

Стаття присвячена висвітленню понятійного апарату правового статусу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури України. Визначено поняття правового статусу об'єктів та суб'єктів адміністративних правовідносин. Розглянуто особливості правового статусу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури України. З'ясовані базові елементи правового статусу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, якими виступають: права й обов'язки (повноваження); функції та засади (принципи) діяльності; організаційні основи та відповідальність.

Ключові слова: правовий статус, елементи правового статусу, Спеціалізована антикорупційна прокуратура України.

Статья освещает понятийный аппарат правового статуса Специализированной антикоррупционной прокуратуры Украины. Определено понятие правового статуса объектов и субъектов административных правоотношений. Рассмотрены особенности правового статуса Специализированной антикоррупционной прокуратуры Украины. Выявлены базовые элементы правового статуса Специализированной антикоррупционной прокуратуры, которыми выступают: права и обязанности (полномочия), функции и основы (принципы) деятельности; организационные основы и ответственность.

Ключевые слова: правовой статус, элементы правового статусу, Специализированная антикоррупционная прокуратура Украины.

In the article the scientists' different views concerning the legal status and its structural elements of the public prosecutor's offices are analysed. It is stressed that by the notion of "legal status" one should understand the complex of legislatively adopted and guaranteed by the state rights, freedoms, duties and responsibilities which define the legal position of an individual or a legal entity.

It is stressed that the main structural elements of the legal status of the prosecutor's office are: 1) the place of the prosecutor's office in the system of sharing the power, state mechanism and its component part – state apparatus; 2) interrelations and relationships of the prosecutor's office with other power structures; 3) the tasks of the prosecutor's office; 4) the principles of formation and activities of the prosecutor's office; 5) the functions of the prosecutor's office; 6) cognizance (complex of the powers) of the prosecutor's office (the rights and duties of the of the prosecutors); 7) the legal position of the authorities of the prosecutor's office, the order of their appointment and dismissal; 8) the system of legal and social guarantees of the prosecutor's activities.

It is defined that the Specialized anti-corruption prosecutor's office of Ukraine is an independent structural unit of the General Prosecutor's Office of Ukraine which is responsible for: supervising compliance with laws while conducting operative and search activities of the pre-trial investigation by the National anti-corruption bureau of Ukraine; supporting state prosecution in relevant proceedings; representing the interests of a citizen or the state in court in the cases provided by law and concerning the corrupt offenses or those connected with corruption.

The author has found out the definition of "the legal status of the Specialized anti-corruption prosecutor's office of Ukraine" by which one understands the system of legislatively adopted principles and norms which define the legal bases of formation and activities of the Specialized anti-corruption prosecutor's office of Ukraine and define it in relations with the society and the state. The basic elements of the legal status of the Specialized anti-corruption prosecutor's office are the following: the rights and duties (powers); the functions and bases (principles) of activities; organizational foundations and responsibility.

Key words: legal status, elements legal status, Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office of Ukraine.

Поняття «правовий статус» має глибокі історичні корені. Перші згадування про юридичний статус містяться у працях давньоримських учених. У перекладі з латини (status) воно означає становище, стан у будь-якій ієрархії, структурі, системі. За допомогою цього терміна римські вчені сформулювали категорії, що відображають окремі аспекти правового становища людини: стан громадянства – status civitatus, стан свободи – status libertatus, сімейний стан – status familiae [1].

Потреба в сучасному розумінні значенні поняття «статус» зумовлена необхідністю описання соціальної структури суспільства. Людина протягом всього свого життя вступає в різноманітні суспільні відносини, в яких вона виконує різні соціальні ролі. Становище особи, яке вона займає в соціальній системі та яке визначено низкою економічних, професійних, етнічних та інших ознак, характеризується поняттям статусу [2].

Відносини особистості з суспільством, державою можна схарактеризувати, визначивши види соціальних статусів, а саме: функціонально-рольовий, соціальний престиж, правовий та ін. [1].

Метою статті є дослідження понятійного апарату правового статусу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури України та визначення його структурних елементів.

Правовий статус юридично опосередковує найважливіші зв'язки між індивідами, державою, суспільством. Його характерною рисою є врегульованість нормами права [2]. Цей юридичний феномен визначає місце, яке особа посідає в політичному, соціально-економічному, культурному житті країни, у сфері управління державними та суспільними справами, її соціальну роль [3].

Правовий статус особистості є важливою складовою загальної проблеми прав особистості, адже правильна та